

Herinneringen aan kampeerterein Bakkum

Mijn herinneringen spelen zich af vanaf 1962 (ik was toen twaalf) tot en met 1970, een periode waarin langzaam het doorbrengen van de vakanties in het buitenland op gang begon te komen. Toch bracht het grootste deel van de bevolking dat nog in eigen land door, waarbij de camping in Bakkum bij Noord-Hollanders erg in trek was. Vooral bij Amsterdammers, maar zeker bij Zaankanters behoorde dit tot een favoriete bestemming om de zomervakanties, niet al te ver van huis, door te brengen. Het waren veelal mensen uit de arbeidersklasse die er het liefst hun woning gedurende het hele kampeerseizoen inruilden voor hun bouwsel van hardboard en zeildoek en waarbij zelfs nog wel eens een stukje "voortuin" werd afgepaald, waarmee "het huis met een tuin in een gezellige buurt" werkelijkheid werd.

Zo rond 18:00 uur viel het op dat er (vooral op vrijdag) een soort drukte ontstond van mannen die dan van hun werk af kwamen, even het huisje in doeken en vlak daarna in korte broek weer

tevoorschijn kwamen. Rondom alle huisjes hing er een etensgeur waaraan je precies kon afleiden wat er die dag op het menu stond. Er was geen aansluiting op elektra, waardoor Tv's de bewoners nog niet naar binnen dreven en er veel sociaal contact was met de andere kampeerders.

De campingstoelen werden naar elkaar toegeschoven, de koffie ging in de rondte, kortom: "Gezellig".

Bewoners verderop, waar geen contact mee was, kregen dan ter aanduiding vaak bijnamen, zoals bijvoorbeeld: de naaldendief of de bellenpoetser, zodat je wel wist over wie je het had!

Elk jaar was je weer benieuwd of het zou lukken om in hetzelfde buurtje je zomerhuis op te kunnen bouwen.

Dat ging wel eens mis, doordat er wegens de grote

hoeveelheid aanvragen, verschillende "zoeksysteem" werden gehanteerd en het zelfs voor kwam dat je een heel jaar "uitgeloot" werd. Drama!!

De enige manier om niet via een wachtlijst in aanmerking voor een plek te komen, was het

overnemen van iemands tenthuisje. Zo kocht mijn vader in 1962 ons onderkomen, van wat later

bleek: een "dubieuze mevrouw".

Er bestond geen standaard uitvoering, zodat alle bouwsets totaal verschillend van elkaar waren. Iedereen knutselde het zelf in elkaar of liet dat door een timmerman uitvoeren. Het onze zat wel héél amateuristisch in elkaar, waarbij de vloer van Ford kisten was gemaakt. Er zat weinig logica in de constructie, zodat er bij het opzetten van de wanden, de deuropening als slotstuk werd bewaard. Wanneer bij het plaatsten van de deur de opening te smal was, werd de autokrik tussen de twee deurposten gezet en net zoveel uit elkaar werden gedreven totdat de deur keurig paste. In het andere geval werd met een balk als stormram de boel naar elkaar toe gedreven.

Waar anderen om elf uur al aan de koffie zaten, waren wij al blij als aan het eind van de middag het dak er op lag.

Het is in deze tijd bijna niet meer voor te stellen hoe primitief het er toen allemaal aan toe ging. Er was geen elektriciteit, koken deed je op butagas, verlichting bestond uit olielampen waarin de zeer kwetsbare kousjes voor een heldere verspreiding van licht..

Water kwam uit een zelf gefabriceerde tank die dagelijks moest worden bijgevuld. Dat betekende minstens vijf keer met twee emmers naar de kranen op en neer zeulen om de rest van de dag mee door te komen.

Bewoners met aantrekkelijke dochters waren ALTIJD verzekerd van water, want deze taak werd graag door belangstellende jongens uitgevoerd om daarmee het contact te leggen.

Hoe zag een gemiddelde dag er in Bakkum tijdens de zestiger jaren uit?

's Morgens heerste er een enorme drukte bij de kranen waar alleen koud water uit kwam. Met ontbloot bovenlijf stonden mannen zich dan "nat" te scheren of luid proestend hun ingezepte

hoofden onder de kraan schoon te spoelen, waarbij je enorm moest uitkijken dat je bij het weer omhoog komen niet in aanraking kwam met de ijzeren stang waar je een emmer aan kon hangen.

Op hetzelfde tijdstip ontstond er een ander fenomeen dat wij "de pispottenparade" noemden, van mensen die toiletemmers met de opbrengst van de afgelopen nacht bij de wc's kwamen legen en daarna even "fris" omspoelden te midden van de scherende en tandenpoetsende medekampeerders. Op deze locatie werd ook de handwas gedaan en groente schoongemaakt, dus was het een normaal verschijnsel dat er wel eens een dagje met buikloop verloren ging....

's Avonds, voor het naar bed gaan, probeerde je er zo goed als mogelijk om al het stof van je lijf en het zout uit je haren te wassen. Een bekende uitdrukking was dan altijd: "De rest gaat er in bed wel af!" Het alternatief was douchen. Daar waren bij de ingang van het kampeerterrein een schamel aantal douches aangebracht waar je voor een paar kwartjes een beperkt aantal minuten met warm water kon douchen. Eigenlijk schandalig voor zo'n grote hoeveelheid mensen. Op diezelfde plek stonden ook twee(!) telefooncellen, wat voor de hele camping het enige communicatiemiddel met de buitenwereld was!

Die toegang tot het kampeerterrein (door iedereen "de poort" genoemd) was ook een belangrijke hangplek voor jongeren waar dan weer relaties voor de vakantie of zelfs langer uit voortkwamen. Op de zaterdag was het "wissel dag", waarop de nieuwkomers zich meldden. Bij de ingang stonden grote handkarren op luchtbanden gereed om de bagage naar het huisje te brengen. Wij claimden dan altijd zo'n kar om de bagage naar het desbetreffende tenthuisje te brengen, waarvoor je uiteraard enige kennis van de nummering over het hele terrein nodig had. Het leverde in ieder geval leuke foaien op om de rest van de week patat van te kunnen kopen.

Na het ontbijt werd ik door mijn ouders vaak naar de winkeltjes gestuurd voor de dagelijkse boodschappen. Deze winkeltjes bestonden veelal uit houten bouwsels die in een cirkel op een pleintje stonden opgesteld en waar je vanachter een toonbank bediend werd en je dus in een rij moest gaan staan om je beurt af te wachten. Het was daarom handig om een vriendje mee te nemen die zich alvast in de rij voor de volgende aankoop kon opstellen. Bij de melkboer stond altijd een lange rij en betichtten wij deze ondernemer van “gesjoemel” met de houdbaarheidsdatum die in de

Foto's op deze pagina: uit boekje (1914 Op Bakkum 2002) een onvergetelijke tijd.

1952 - Winkels rond het middenplein. Van links naar rechts: de bloemenwinkel, de groente & fruitzaak en de kruidenier.

zilveren melkflesdop was mee gestanst. Het viel ons regelmatig op dat juist dat onderdeel (met een vingernagel?) onleesbaar was gemaakt en deze zogenaamde “dagmelk” inderdaad de volgende dag al zuur bleek te zijn..... Bij de groenteman kreeg je alles in een krant verpakt mee naar huis. Plastic tasjes kwamen pas veel later in beeld en je had nog wat te lezen ook!

Ook was er een bouwsel waar de “olieman” was gevestigd, die niet alleen olie, maar ook butagas verkocht. Daar kon je de lege standaard gastank inleveren en zonder statiegeld een gevulde tank mee retour nemen. Ook bestond er de mogelijkheid om afwijkende tankjes te laten bijvullen. Dat ging op een dag gruwelijk mis, doordat een van de medewerkers dat klusje met een sigaret in zijn mond aan het uitvoeren was. Zodra een bij te vullen tank afgevuurd is, ontsnapt er altijd een sissende straal gas en de rest laat zich raden. Niet alleen het hele bouwwerk stond in lichterlaaie, maar sloeg

de brand ook over naar de 300 pas aangeleverde butagasflessen die stuk voor stuk als raketten de lucht in gingen en waarvan de brokstukken bij menig zomerhuisje door het dak naar binnen kwamen.

Vanaf het strand konden wij op het duin deze levensgevaarlijke “vuurwerkshow” aanschouwen en kwamen er in paniek mensen vanuit het kampeerterrein naar het strand gevlucht. Ook het rieten dak van de tegenoverliggende loods ging in vlammen op. Even waren de winkeltjes “oorlogsgebied!”

Hoe vermaakte je je toen in Bakkum?

Zoals gezegd, tv's waren nog niet doorgedrongen op het kampeerterrein: dus vonden er veel activiteiten buiten plaats, zoals: badmintonnen en jeu de boules. Bij slecht weer werd de tijd kaartend doorgebracht. Voor jongeren werd er weinig georganiseerd, op een enkele disco in de "kerktent" na. Liever gingen we naar hotel Borst in Bakkum waar een echte "dancing" was, zoals dat toen heette. Niet alleen daar, maar ook op het strand was het de plek waar relaties

tussen jongens en meisjes aangeknoopt werden en ontstonden er vriendengroepjes die soms langer dan een zomer duurden en waaruit later veel Bakkum-huwelijken zijn ontstaan.

In het hoogseizoen werden er 's avonds selectiewedstrijden voetbal gespeeld op het grote speelveld ter voorbereiding van de match tegen het eerste elftal van CSV aan de overkant van de Zeeweg. Dat het grote geld toen nog niet in de voetbalwereld was doorgedrongen, blijkt wel uit het feit dat profvoetballers als Herman Morsink (Heracles), Cees en Henk Groot (Ajax) hieraan meededen! "We" wonnen dan ook altijd!

Op dat grote speelveld was ook de "Postloods" gevestigd.

De krant waarop je thuis geabonneerd was, verstreekte bonnetjes voor de periode dat je met vakantie was en op vertoon daarvan kreeg je dan in die loods jouw krant aangereikt en bij opgave van je tentnummer werd er gekeken of er ook post voor je was. Identificatie was niet nodig....

Over het hele kampeerterrein zaten eekhoorns verspreid die allemaal de naam "Japie" hadden. Wie die naam ooit bedacht heeft, weet niemand, maar ze reageerden er wel op en werden op den duur zo tam, dat ze zelfs ons tenthuisje binnen kwamen om hun pinda's op te eisen. Ook de koolmezen waren uiterst tam en landden op je uitgestrekte hand zodra daar iets eetbaars in te vinden was.

Het enige grote vertier dat er door de kampeervereniging georganiseerd werd, waren de "Panavonden". Deze naam slaat op de duinpan vlakbij de winkeltjes in de vorm van een amfitheater waarmee het hele publiek goed uitzicht op het toneel had. Zodra iedereen een plek op de grond had gevonden, kwam de voorzitter struikelend over draden naar voren en onder applaus van het publiek de microfoon greep, en de avond opende met de volgende woorden: "Het begint nog niet hoor!" "Ik doe alleen een dringend verzoek aan de ouders, of ze hun kinderen niet met eikels naar de artiesten willen laten gooien!" Hij bedoelde daar "dennenappels" mee, maar voor Amsterdammers waren dat "eikels". Grote namen traden er in die tijd op zoals: Rita Corita ("koffie, koffie"), Bueno de Mosquito en André van Duin, die toen net bekend geworden was met zijn playbackshows. Maar het meest bijgebleven, was het optreden van The Three Jacksons. Vanuit zee konden wij al een enorm donkere lucht zien aankomen en begonnen de wijde matrozenbroeken van deze artiesten steeds meer op te bollen door de aanwakkerende wind. Met een bevroren glimlach bleven ze dapper aan hun accordeons trekken, totdat ook hun petten de lucht in gingen en het decor achter hen in elkaar begon te storten. Geroutineerd bleven ze steeds sneller doorspelen, maar halverwege het nummer besloten ze toch maar om in looppas te verdwijnen.

In 1970 ging ik het huis uit en kwam er ook een einde aan mijn Bakkum-tijdperk. Mijn ouders hebben het nog een tijdje volgehouden, maar de spijkers werden met het jaar langer om het bouwsel bij elkaar te houden, dus kwam er voor hen ook de tijd om ermee te stoppen.

Nu, een halve eeuw later... loop ik nog wel eens over het kampeerterrein heen en zie dat een groot deel van de tenthuisjes vervangen zijn door caravans die waarschijnlijk ook zijn aangesloten op nutsvoorzieningen en vraag ik mij af of de beleving van toen nog wel bestaat.

Zeker is, dat al mijn kennissen die in de vijftiger en zestiger jaren hun vakantietijd in Bakkum hebben doorbracht (hoe simpel het ook was), daar hele fijne herinneringen aan overgehouden hebben.

Hopelijk heeft dit stuk bij anderen dat ook weer een beetje aangewakkerd.

